ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**

Υπάρχει άλλος δρόμος έξω από την ΕΕ, σε ρήξη με το κεφάλαιο

Οι εκλογές, για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία, δεν θα αποφασίσουν για την πολιτική που θα ακολουθηθεί και αποτελεί ευτύχημα το γεγονός ότι κανένα από τα δύο μεγάλα κόμματα δεν μπορεί πλέον να αρνηθεί την αλήθεια»! Ο υπέργηρος Κωνσταντίνος Μητσοτάκης συμπύκνωσε με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο αυτό που πραγματικά συμβαίνει: Την πολιτική για την επόμενη τριετία την έχουν ψηφίσει 220 βουλευτές από πέντε κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ) και το μόνο που ζητούν από τον λαό είναι να διαλέξει διαχειριστή ή διαχειριστές. Δηλαδή, έχουμε πολιτική, φτιάχνουμε κυβέρνηση παίζοντας με τους συνδυασμούς των πέντε μνημονιακών κομμάτων, επιδιώκοντας όσο το δυνατόν κυβέρνηση ευρείας κομματικής υποστήριξης για να αντέξει τους μεγάλους κοινωνικούς και πολιτικούς κραδασμούς που έρχονται.

Κι όμως αυτές οι «ανούσιες» εκλογές είναι πολύ ουσιαστικές για τους εργαζόμενους και τον λαό, με αντίθετους βέβαια στόχους από εκείνους που έχει η Ιερή Συμμαχία κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ: Καταρχήν να γίνουν βήματα για την εργατική λαϊκή αριστερή αντιπολίτευση που θα αντιπαλέψει το μνημόνιο και την αστική επίθεση και κάθε κυβέρνηση που θα πάει να τα εφαρμόσει, με στόχο την ανατροπή της. Μια τέτοια αντιπολίτευση θα συγκροτηθεί κυρίως στους δρόμους του αγώνα, με την αντεπίθεση ενός νέου εργατικού και λαϊκού κινήματος και όχι πρωτίστως στην βουλή, που απέδειξε ακόμα μια φορά με τραγικό τρόπο το προηγούμενο επτάμηνο, πως λειτουργεί με όρους κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, μετατρέποντας ακόμα και το συντριπτικό ταξικό «Όχι» στο δημοψήφισμα σε ντροπιαστικό «Ναι» στο μνημόνιο. Πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση γι’ αυτό είναι να μαυριστούν στις εκλογές τα μνημονιακά κόμματα ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ και το συστημικό φασιστικό μπουλντόγκ της Χρυσής Αυγής. Να μην γίνει ο λαός αυτόχειρας, διαλέγοντας το «μέσο» της πολιτικής αυτοκτονίας του.

Η εργατική λαϊκή ανατρεπτική αντιπολίτευση και το κίνημα ανατροπής δεν μπορεί να αναπτυχθούν νικηφόρα εάν δεν καταρρίψουν τον αστικό μύθο πως δεν υπάρχει εναλλακτική λύση πέρα από τα μνημόνια, άποψη στην οποία προσχώρησε και ο ΣΥΡΙΖΑ. Στην πραγματικότητα, αυτό που συνειδητοποιεί όλο και περισσότερος κόσμος είναι πως δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή πολιτική μέσα στο ευρώ και την ΕΕ, στην φυλακή της χρεομηχανής και της ταπεινωτικής επιτροπείας, με αυτόματο πιλότο τον καπιταλιστικό μονόδρομο. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος υπέρ των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας. Υπάρχει, αλλά απαιτεί παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και υπό εργατικό έλεγχο τραπεζών – ΔΕΚΟ – επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, έξοδο από ευρώ και ΕΕ και κτύπημα του κεφαλαίου. Απαιτεί αντικαπιταλιστική ανατροπή, να πάρουν το τιμόνι οι εργαζόμενοι και ο οργανωμένος λαός. Δεν συμβάλλει σε αυτό το αναγκαίο πρόγραμμα και μέτωπο ανατροπής η λογική του ΚΚΕ που τα παραπέμπει όλα στην ασαφή προοπτική μιας λαϊκής εξουσίας (χωρίς επανάσταση), χωρίς ανατρεπτική και γι' αυτό μετωπική – ενωτική δράση στο σήμερα και σε κάθε κρίσιμη στιγμή, όπως με την άκυρη στάση τους στο δημοψήφισμα.

Αλλά και τα στελέχη της Λαϊκής Ενότητας αφού διέτελεσαν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και της εξάμηνης κυβέρνησης, έρχονται να προβάλλουν ξανά μια πιο συνεπή και αριστερή εκδοχή της αντιμνημονιακής αφήγησης του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία όμως παραμένει εντός της ΕΕ και τελικά εντός του συστήματος.
Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η πολιτική συνεργασία σε ανατρεπτική κατεύθυνση είναι κυριολεκτικά η μόνη δύναμη που θέτει ξεκάθαρα το πως θα ανοίξει ο άλλος δρόμος. Δεν έχει όλες τις απαντήσεις (πως θα μπορούσε άλλωστε;), αλλά θέτει το πολιτικό ζήτημα. Δεν το αφήνει στην τύχη, αλλά θέτει την ανάγκη να προετοιμαστεί και να οργανωθεί ο λαός. Γιατί εκεί είναι το μεγάλο στοίχημα. Το μεγάλο έργο της μαχητικής αντιπολίτευσης, του κοινωνικοπολιτικού μετώπου ανατροπής των μνημονίων και της επιδρομής κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ, που θα πάει το «Όχι» μέχρι το τέλος, δεν είναι υπόθεση απλά μιας ψήφου, που θα εκχωρήσει αυτό το καθήκον σε κόμματα παντογνώστες (ΚΚΕ) ή σε μέτωπα – προκάτ (όπως η Λαϊκή Ενότητα) με τον λαό πάλι θεατή, ψηφοφόρο και εκπροσωπούμενο. Είναι πρωτίστως υπόθεση οργάνωσης, αγώνα και συνειδητοποίησης του λαού, πρώτα και κύρια σε ένα νέο ταξικό εργατικό κίνημα σε ρήξη με τη γραφειοκρατία των ναιναίκων, στο πολύμορφο κίνημα της ανυπότακτης νεολαίας και της νέας εργατικής βάρδιας, σε πρωτοβουλίες και συνελεύσεις αγώνα και επιβολής της λαϊκής θέλησης. Κι εκεί πρέπει να συμβάλλουν όλες οι δυνάμεις του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς, από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά μέχρι το ΚΚΕ, την ΛΑΕ και τις άλλες αποχωρήσεις από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ – εκλογική συνεργασία με ΕΕΚ και ανένταχτους-ες αγωνιστές-

στριες της Αριστεράς αποτελεί μια ελπιδοφόρα επιλογή για την εργατική λαϊκή αριστερή αντιπολίτευση της επόμενης μέρας. Αλλά όχι μόνο. Αποτελεί και ψήφο για την Αριστερά, που μπορεί να εμπνεύσει και να εμπνευστεί στους νέους αγώνες. Σήμερα που ο ΣΥΡΙΖΑ πετάει την ιδέα της Αριστεράς μέσα στον υπόνομο της υποταγής, έχει εξαιρετικά κρίσιμη σημασία να γίνει ξανά ανταρσία στη συνέχεια της ενσωμάτωσης και την ξεφτίλα της μνημονιακής διαχείρισης. Να υπερβούμε την ξέπνοη αριστερή αναπαλαίωση, του ΚΚΕ ή με άλλο τρόπο της ΛΑΕ, αλλά και την αυτάρκεια της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Για μια Αριστερά μαχόμενη και ανατρεπτική, ενωτική / μετωπική και αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ και διεθνιστική, επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει δώσει δείγματα γραφής και ελπίδας, μπορεί να βγει από τις ανακατατάξεις πιο δυνατή, δεν θα κάνει σημειωτόν, θα επικοινωνήσει με τον κόσμο που αναζητά απαντήσεις, με τα νέα κύματα αμφισβήτησης και ριζοσπαστικοποίησης σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Στις εκλογές της 20ης Σεπτέμβρη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρεμβαίνει με εκλογική συνεργασία με το ΕΕΚ αλλά και ανένταχτους-ες αγωνιστές, μεταξύ αυτών και από την ΜΑΡΣ που αρνήθηκαν την ενσωμάτωση κι επιμένουν στην αναγκαιότητα μετώπου και αγώνα για αποδέσμευση από την ΕΕ

Πηγή: ΠΡΙΝ